

Склонѣте тѣхъ думъ (*баба*) по сѣште-то пытаніе и въ множ. брой.

Бѣлѣжка. Трѣбова да знаете, че отговоръ-тъ на пытаніе-то кому? въ множ. брой всякога ся употрѣбава съ прѣдлогъ *на* (*на бабы*); а въ един. брой — само по вѣкога (*на бабѣ*). Пытаніе-то кому? казва ся и *на кого?*

Што расте на нивѣ? Жито расте на нивѣ. На што ся радова най-много орачь-тъ? на жито-то ся радова най-много орачь-тъ. Што мелѣтъ на водѣницѣ? Жито мелѣтъ на водѣницѣ.

51. Да видимъ сега, по какво пытаніе сѣ ся измѣнилѣ окончаниа-та на думѣ-ты въ *склонѣния-та*.

Прѣво-то пытаніе бѣше кой, кога ся говораше за дѣда, за бабѣ свр. за одушевленѣ прѣдмѣты, — и што, кога ся говораше за недушевленѣ прѣдмѣты (*за жито-то*). Кога дума-та ѣ турена на това пытаніе, казовать, че тѣа ся намира въ *именителнѣ* или въ *правѣ* падежѣ.

Второ-то пытаніе бѣше кому или на кого — за одушевленѣ прѣдмѣты и на што — за неодушевленѣ прѣдмѣты. Кога дума-та ѣ турена на отговоръ на това пытаніе, казовать, че тѣа ѣ турена въ *дателнѣ* падежѣ.

Третье-то пытаніе бѣше кого — за одушевленѣ и на што — за неодушевленѣ прѣдмѣты. Кога дума-та ѣ турена на отговоръ на това пытаніе, казовать, че тѣа ѣ турена въ *винителнѣ* падежѣ.

Отъ тѣа три падежа *именителнѣ* никога не зима прѣдлогъ; *дателнѣ* не зима прѣдлогъ, кога стои на пытаніе кому; а *винителнѣ* вѣкой пѣтъ зима прѣдлогъ, а вѣкой пѣтъ не зима.

Бѣлѣжка. Ако прочетемъ съ вниманіе различно-то пытаніе, ште видимъ, че то ѣ еднакво у единѣ падежи; така, пытаніе-то *што* — за неодушевленѣ прѣдмѣты ся повтаря въ *именителнѣ* и *винителнѣ* падежѣ. За да получимъ *винителнѣ* падежѣ, а не *имени-*